

Sprawa T-34/02

EURL Le Levant 001 i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Pomoc państwa — Pojęcie strony zainteresowanej — Wezwanie do przedstawienia uwag — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE —
Możliwość zastosowania odliczenia od podatku wobec pewnych inwestycji w departamentach zamorskich — Pomoc rozwojowa związana z przemysłem stoczniovym — Ocena z punktu widzenia art. 87 ust. 1 WE —
Obowiązek uzasadnienia

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba w składzie powiększonym)
z dnia 22 lutego 2006 r. . . . . II - 272

Streszczenie wyroku

*1. Postępowanie — Skarga osoby prawnej prawa prywatnego — Skarga wszczynająca postępowanie
(regulamin Sądu, art. 44 § 5)*

2. *Postępowanie — Skarga osoby fizycznej — Skarga wszczynająca postępowanie (regulamin Sądu, art. 44 § 3)*
3. *Pomoc przyznawana przez państwa — Postępowanie administracyjne — Obowiązek wezwania przez Komisję zainteresowanych do przedstawienia uwag (art. 88 ust. 2 WE; rozporządzenie Rady nr 659/1999, art. 1 lit. h), art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1)*
4. *Pomoc przyznawana przez państwa — Postępowanie administracyjne — Obowiązek wezwania przez Komisję zainteresowanych do przedstawienia uwag (art. 86 ust. 1 WE i art. 87 ust. 1 WE; rozporządzenie Rady nr 659/1999, art. 6 ust. 1)*
5. *Pomoc przyznawana przez państwa — Zakaz — Odstępstwa — Pomoc dla przemysłu stoczniowego — Dyrektywa 90/684 (art. 87 ust. 1 i ust. 3 lit. e) WE i art. 253 WE; dyrektywa Rady 90/684, art. 4 ust. 7)*
6. *Pomoc przyznawana przez państwa — Postępowanie administracyjne — Decyzja Komisji — Kontrola sądowa — Granice (art. 88 ust. 2 WE i art. 230 WE)*

1. Brak daty na pełnomocnictwie udzielonym adwokatowi lub radcy prawnemu nie pozwala na stwierdzenie na podstawie art. 44 § 5 regulaminu Sądu niedopuszczalności skargi, ponieważ stanowiąc jeden z jej załączników, pełnomocnictwo to musiało zostać sporządzone przed jej wniesieniem.

(por. pkt 54, 55)

twą, aby wnieść skargę; dostarczenie takiego dokumentu jest wymagane tylko w sytuacji zakwestionowania istnienia pełnomocnictwa. Zatem zgodnie z regulaminem Sądu osoby fizyczne mogą być reprezentowane przez adwokata bez potrzeby okazywania przez tego ostatniego pełnomocnictwa, podczas gdy adwokat osób prawnych jest zobowiązany dostarczyć pełnomocnictwo. Zasadniczo za wystarczające uważane jest spełnienie przez adwokata osoby fizycznej wymogu dostarczenia dokumentu poświadczającego jego wpis na listę adwokatów w państwie członkowskim.

2. Z art. 44 § 3 regulaminu Sądu wynika, że adwokat nie jest zobowiązany do przedstawienia prawidłowego pełnomocnic-

(por. pkt 62–64)

3. Z art. 88 ust. 2 akapit pierwszy WE wynika, że przed stwierdzeniem niezgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem Komisja jest zobowiązana wezwać zainteresowane strony do przedstawienia uwag. Zakres tego obowiązku precyzuje art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE], definiując „strony zainteresowane” jako „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiegokolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjenci pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe”. W sytuacji gdy formalne postępowanie wyjaśniające dotyczy wprowadzonej w życie bezprawnie przyznanej pomocy, kwestia ustalenia, kto jest beneficjentem pomocy, nabiera znaczenia, zważywszy, iż art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 stanowi, że w przypadku wydania „decyzji negatywnej” stwierdzającej brak zgodności przyznanej pomocy ze wspólnym rynkiem „Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji [odzyskania] pomocy od beneficjenta”.

i „strony zainteresowane” w rozumieniu definicji. Ustalenie, kto jest beneficjentem pomocy, jest na pewno „odpowiednią [istotną] kwestią faktyczną i prawną” w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, która, zgodnie z tym przepisem, powinna być zawarta w decyzji o wszczęciu postępowania, o ile jest to możliwe na danym etapie — ponieważ na podstawie tego ustalenia Komisja będzie mogła wydać decyzję o odzyskaniu pomocy. W przypadku bowiem braku wskazania strony zainteresowanej jako beneficjenta rozważanej pomocy — w decyzji o wszczęciu postępowania lub na dalszym etapie formalnego postępowania wyjaśniającego poprzedzającym przyjęcie decyzji końcowej stwierdzającej niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem — taka strona zainteresowana nie może być uznana za wezwaną w odpowiedni sposób do przedstawiania uwag, ponieważ może zasadnie uważać, że nie ma konieczności ich przedstawienia, ponieważ nie została wskazana jako beneficjent pomocy podlegającej odzyskaniu.

(por. pkt 77–83)

Dlatego właśnie w ramach badania pomocy udzielonej w formie ulg podatkowych inwestorzy, którzy z nich skorzystali, powinni byli zostać wezwani do przedstawienia uwag w ramach postępowania administracyjnego, ponieważ w decyzji końcowej Komisji, stwierdzającej, że pomoc ta jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, zostali oni wskazani jako bezpośredni beneficjenci pomocy

4. W postępowaniu w przedmiocie badania pomocy państwa niezajęcie stanowiska wobec złożonego przez podmiot zainteresowany wniosku o przedłużenie, na

podstawie art. 6 ust. 1 ostatnie zdanie rozporządzenia nr 659/1999, terminu jednego miesiąca na przedstawienie przez strony zainteresowane uwag do decyzji o wszczęciu postępowania, a zatem niestworzenie temu zainteresowanemu możliwości przedstawienia uwag do tej decyzji, z pominięciem wskazania przyczyn, dla których jego wniosek nie był „należyte uzasadniony”, stanowi naruszenie przez Komisję art. 6 ust. 1 zdanie ostatnie.

W dziedzinie pomocy państwa Komisja nie może kierować się literalną wykładnią swych zobowiązań, ponieważ istotne jest to, żeby jednostka — w stosunku do której Komisja zamierza wydać niekorzystną decyzję wskazującą ją jako beneficjenta niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy, która to pomoc powinna zostać od niej odzyskana — miała możliwość przedstawienia uwag przed wydaniem takiej decyzji zgodnie z ogólną zasadą prawa, która wymaga, żeby każda osoba, w stosunku do której może zostać wydana niekorzystna decyzja, mogła skutecznie przedstawić swoje stanowisko w przedmiocie zarzucanych jej przez Komisję okoliczności uzasadniających wydanie tej decyzji.

5. Badanie pomocy dla przemysłu stoczniowego nie powinno się ograniczać do samej jej oceny w świetle art. 4 ust. 7 siódmej dyrektywy 90/684 w sprawie pomocy dla przemysłu stoczniowego, lecz wymaga w celu stwierdzenia niezgodności pomocy ze wspólnym rynkiem przede wszystkim ustalenia, w jaki sposób warunki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE zostały spełnione, ponieważ spełnienie warunków przewidzianych w tym postanowieniu niezbędne jest to, by pomoc państwa była niezgodna ze wspólnym rynkiem. W istocie, jeśli pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, ponieważ warunki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE nie zostały spełnione, siódma dyrektywa, przyjęta na podstawie art. 87 ust. 3 lit. e) WE, nie ma zastosowania, gdyż dyrektywa ta wymaga niezgodności analizowanej pomocy ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 1 WE.

Zatem wobec braku wyjaśnienia umożliwiającego zrozumienie, w jaki sposób badana pomoc spełnia wszystkie warunki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE, należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji w zakresie, w jakim Komisja naruszyła nałożony na nią w art. 253 WE obowiązek uzasadnienia.

(por. pkt 92–97)

(por. pkt 112–123, 132)

6. Jeśli w ramach skargi na decyzję Komisji w dziedzinie pomocy państwa zostaną sądowi wspólnotowemu przedstawione dokumenty, których skarżący nie byli w stanie przedstawić w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego i które zawierają informacje o okolicznościach faktycznych, które mogą podważyć ustalenia faktyczne, którymi dysponowała Komisja w ramach postępowania administracyjnego i na podstawie których wydała sporną decyzję, to sąd wspólnotowy nie może zastępować Komisji w ocenie skutków ekonomicznych lub prawnych, jakie te okoliczności mogły mieć dla dokonanej oceny. Jeśli bowiem sąd wspólnotowy miałby wykonać to zadanie, raczej przeprowadziłby własną analizę i wyciągnąłby własne

wnioski z podnoszonych nowych okoliczności faktycznych, niż dokonałby oceny ważności spornej decyzji. Nie to jest zaś zadaniem sądu wspólnotowego. Skoro nie może on zastąpić oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez autora decyzji własną oceną tychże okoliczności, w szczególności ekonomicznych, to sąd wspólnotowy tym bardziej nie może dokonać oceny de novo na podstawie okoliczności, które nie były przedmiotem postępowania administracyjnego przed Komisją.

(por. pkt 138, 139)